

. . . О, колко дни, другари, дѣлятъ ме оттогава,
 Прекарани въ неволя, записани съсъ честь;
 Прекарани въвъ битки, въвъ подвизи и слава,
 Въ победи непознати на цѣли свѣтъ до днесъ.

О, колко дни, другари, — но ето ги предъ мене
 Войниците ми смѣли летятъ отъ ржтъ на ржтъ,
 Летятъ и носятъ радостъ, утѣха и спасене
 На роба изнемогналъ, на врага носятъ смъртъ.

И катчели до днесъ азъ чувамъ пѣсенъта,
 Победната имъ пѣсенъ и смѣлия полетъ
 И виждамъ, какъ геройски тѣ мратъ зарадъ честъта
 На майката-Родина, за нейния заветъ.

И виждамъ ги подире — останали малцина —
 Обградили врага си — посрѣдъ дъждовна нощъ —
 Катъ тигри да се биятъ за родъ и за Родина
 И сякашъ още чувамъ: „Ура, напредъ на ножъ!“...

И най-последъ, въ книжка 8—10 се помѣсти